Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PEDRO CRUZ VILLALÓN
prednesené 21. marca 2013 [1]

Veci C-625/11 P a C-626/11 P

Polyelectrolyte Producers Group GEIE,
SNF SAS
proti

Európskej chemickej agentúre (ECHA)

„Odvolanie — Žaloba o neplatnosť — Prípustnosť — Predčasne podaná žaloba — Oneskorene podaná žaloba — Článok 47 Charty základných práv Európskej únie — Právo na účinnú súdnu ochranu — Európska chemická agentúra (ECHA) — Nariadenie (ES) č. 1907/2006 — Články 57 a 59 — Látky podliehajúce autorizácii — Identifikácia akrylamidu ako látky vzbudzujúcej veľmi veľké obavy — Zahrnutie do zoznamu navrhovaných látok — Uverejnenie zoznamu na internetovej stránke ECHA — Lehoty na podanie žaloby — Dies a quo — Článok 102 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu — Preklúzia“

1. Súdny dvor má na základe odvolaní podaných v týchto dvoch veciach, ktorými sa v týchto návrhoch budem zaoberať spoločne, rozhodnúť o celkom výnimočnej situácii. Dve žaloby o neplatnosť podané tými istými subjektmi proti jedinému a tomu istému rozhodnutiu Európskej chemickej agentúry (ECHA), ktorým bola určitá látka, v prejednávanom prípade akrylamid, identifikovaná ako látka vzbudzujúca veľmi veľké obavy, totiž viedli k tomu, že Všeobecný súd Európskej únie prijal dve uznesenia o neprípustnosti, a to uznesenia Všeobecného súdu z 21. septembra 2011, PPG a SNF/ECHA (T-1/10, ďalej len „napadnuté uznesenie vo veci T-1/10“), ako aj PPG a SNF/ECHA (T-268/10, ďalej len „napadnuté uznesenie vo veci T-268/10“) (ďalej len spoločne „napadnuté uznesenia“), pričom prvým z nich zamietol jednu zo žalôb ako predčasne podanú a druhým zamietol ďalšiu žalobu ako oneskorene podanú.

2. Dvoma samostatnými odvolaniami sa žalobcovia v oboch konaniach pred Všeobecným súdom domáhajú, aby Súdny dvor, najmä na základe porušenia ich práva na účinnú súdnu ochranu, zrušil uvedené uznesenia, pričom sa domnievajú, že tak určenie predčasnosti prvej žaloby, ako aj určenie oneskorenosti druhej žaloby je založené na nesprávnom právnom posúdení.

3. Právna úprava relevantná v týchto dvoch veciach, konkrétne článok 59 ods. 10 nariadenia (ES) č. 1907/2006 [2], v prejednávanom prípade stanovuje, že predmetné rozhodnutie ECHA sa uverejní na internetovej stránke ECHA.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 z18. decembra 2006 o registrácii, hodnotení, autorizácii a obmedzovaní chemických látok (REACH) a o zriadení Európskej chemickej agentúry, o zmene a doplnení smernice 1999/45/ES a o zrušení nariadenia Rady (EHS) č. 793/93 a nariadenia Komisie (ES) č. 1488/94, smernice Rady 76/769/EHS a smerníc Komisie 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Ú. v. EÚ L 396, s. 1).

4. Súdny dvor má teda na jednej strane po prvý raz preskúmať jeden z rozhodovacích procesov zavedených ustanoveniami nariadenia č. 1907/2006 s cieľom určiť, či akty prijaté v rámci uvedeného procesu predstavujú akty v zmysle článku 263 ZFEÚ, ktoré môžu dotknuté hospodárske subjekty napadnúť. Následne bude musieť preskúmať, či článok 263 ZFEÚ bráni – ako rozhodol Všeobecný súd vo veci T-1/10 – tomu, aby žalobca podal žalobu o neplatnosť proti aktu prijatému po skončení uvedeného rozhodovacieho procesu, ktorý bol uverejnený na internete, hneď ako sa o uvedenom akte dozvie, a teda ešte skôr, než sa tento akt zverejní podľa nariadenia č. 1907/2006.

5. Súdny dvor sa má na druhej strane – tiež po prvý raz – vyjadriť k pravidlám počítania lehôt na podanie žaloby proti aktom, ktoré sa uverejňujú výlučne na internete, alebo presnejšie proti aktom, v prípade ktorých je stanovené, že sa neuverejňujú, ale len zverejňujú na internete. Konkrétne bude musieť odpovedať na otázku, či sa článok 102 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, ktorý stanovuje, že lehoty na podanie žaloby proti aktom uverejneným v *Úradnom vestníku Európskej únie* začínajú plynúť až štrnástym dňom po tomto uverejnení, môže uplatniť na uverejnenie aktov na internete.

I – Konania pred Všeobecným súdom a napadnuté uznesenia

A – *Okolnosti predchádzajúce dvom žalobám podaným na Všeobecný súd*

6. Obe žaloby o neplatnosť, ktoré sú predmetom odvolaní, majú spoločný pôvod v rozhodnutí, ktorým ECHA na základe článku 59 nariadenia č. 1907/2006 zahrnula akrylamid ako látku vzbudzujúcu veľmi veľké obavy do zoznamu identifikovaných látok na účely ich prípadného zahrnutia do prílohy XIV nariadenia č. 1907/2006[3].

7. Z oboch napadnutých uznesení vyplýva, že Polyelectrolyte Producers Group GEIE je zoskupením zastupujúcim záujmy spoločností, ktoré vyrábajú a/alebo dovážajú polyelektrolyty, polyakrylamidy a/alebo iné polyméry s obsahom akrylamidu, pričom jedným z jeho členov je spoločnosť SNF SAS[4].

8. Dňa 25. augusta 2009 odovzdalo Holandské kráľovstvo ECHA dokumentáciu, ktorá sa týkala identifikácie akrylamidu ako karcinogénnej a mutagénnej látky spĺňajúcej kritériá uvedené v článku 57 písm. a) a b) nariadenia č. 1907/2006, ktorá má byť uvedená na zozname identifikácie látok navrhovaných na zahrnutie do prílohy XIV uvedeného nariadenia, ktorá obsahuje zoznam látok podliehajúcich autorizácii.

9. Dňa 27. novembra 2009 výbor členských štátov, ktorému bola dokumentácia postúpená na základe článku 59 ods. 7 nariadenia č. 1907/2006, dospel k jednomyseľnej dohode o identifikácii akrylamidu ako látky vzbudzujúcej veľmi veľké obavy, keďže táto látka spĺňala kritériá uvedené v článku 57 písm. a) a b) uvedeného nariadenia.

10. Dňa 7. decembra 2009 ECHA uverejnila tlačové komuniké oznamujúce, že výbor členských štátov dospel k uvedenej jednomyseľnej dohode a že v januári 2010 bude aktualizovaný zoznam identifikácie navrhovaných látok.

11. Dňa 22. decembra 2009 prijal výkonný riaditeľ ECHA rozhodnutie ED/68/2009 o uverejnení aktualizovaného zoznamu identifikácie navrhovaných látok, v ktorom bude uvedený akrylamid, 13. januára 2010.

3 — Ďalej len „zoznam identifikácie navrhovaných látok“.

4 — Ďalej len „SNF“.

B – *Dva spory posudzované Všeobecným súdom*

12. Za týchto okolností žalobcovia podali dve žaloby vo veciach T-1/10 a T-268/10.

13. Prvým návrhom podaným 4. januára 2010 vo veci T-1/10, ktorá je predmetom odvolania vo veci C-626/11 P, sa žalobcovia domáhali „zrušenia rozhodnutia ECHA, na základe ktorého bol akrylamid identifikovaný ako látka spĺňajúca kritériá stanovené v článku 57 nariadenia č. 1907/2006 v súlade s článkom 59 tohto nariadenia“.[5] Dňa 5. januára 2010 SNF samostatným podaním tiež podala návrh na nariadenie odkladu výkonu uvedeného rozhodnutia, ktorý bol zaregistrovaný pod číslom T-1/10 R.

14. Predseda Všeobecného súdu uznesením z 11. januára 2010 predbežne vyhovel návrhu na nariadenie odkladu výkonu.

15. Dňa 13. januára 2010 ECHA uverejnila ďalšie tlačové komuniké oznamujúce zahrnutie štrnástich látok do zoznamu identifikácie navrhovaných látok, pričom o akrylamide sa na základe uznesenia o odklade výkonu z 11. januára 2010 malo rozhodnúť neskôr.

16. Dňa 18. marca 2010 ECHA vzniesla námietku neprípustnosti žaloby vo veci T-1/10.

17. Predseda Všeobecného súdu uznesením z 26. marca 2010 zamietol návrh na nariadenie odkladu výkonu podaný spoločnosťou SNF a odložil rozhodnutie o trovách konania na neskôr.

18. Dňa 30. marca 2010 ECHA uverejnila na svojej internetovej stránke aktualizovaný zoznam identifikácie navrhovaných látok, v ktorom bol uvedený akrylamid.

19. Druhým návrhom podaným 10. júna 2010 vo veci T-268/10, ktorá je predmetom odvolania vo veci C-625/11 P, podali žalobcovia žalobu o „neplatnosť rozhodnutia ECHA uverejneného 30. marca 2010, ktorým bol akrylamid identifikovaný ako látka spĺňajúca kritériá stanovené v článku 57 nariadenia č. 1907/2006 a ktorým bol akrylamid zapísaný do zoznamu [identifikácie] navrhovaných látok“.[6]

20. Dňa 5. novembra 2010 ECHA vzniesla námietku neprípustnosti žaloby vo veci T-268/10. Dňa 18. januára 2011 ECHA navyše predložila doplňujúce vyjadrenie k svojej námietke neprípustnosti.

C – *Napadnuté uznesenie vo veci T-1/10 (určenie predčasnosti žaloby)*

21. Všeobecný súd svojím napadnutým uznesením vo veci T-1/10 vyhovel námietke neprípustnosti, ktorú vzniesla ECHA, a v dôsledku toho zamietol žalobu žalobcov ako neprípustnú. Tiež jednak uložil žalobcom povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila ECHA, a jednak uložil Holandskému kráľovstvu a Európskej komisii povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania. Napokon uložil spoločnosti SNF povinnosť znášať trovy súvisiace s konaním o nariadení predbežného opatrenia.

22. V prejednávanom prípade Všeobecný súd v podstate konštatoval, že v čase podania návrhu 4. januára 2010 akrylamid ešte nebol zahrnutý do zoznamu identifikácie navrhovaných látok. Je pravda, že v tom čase výbor členských štátov už dosiahol jednomyseľnú dohodu o identifikácii akrylamidu ako látky vzbudzujúcej veľmi veľké obavy a výkonný riaditeľ ECHA prijal rozhodnutie o jeho zahrnutí do zoznamu identifikácie navrhovaných látok. Účinnosť tohto rozhodnutia však bola stanovená až na 13. januára 2010.[7] V dôsledku toho rozhodnutie napadnuté žalobcami v čase podania

5 — Bod 8 napadnutého uznesenia vo veci T-1/10.

6 — Bod 11 napadnutého uznesenia vo veci T-268/10.

7 — Bod 45 napadnutého uznesenia vo veci T-1/10.

ich žaloby nezakladalo právne účinky voči tretím stranám.[8] Keďže totiž zoznam identifikácie navrhovaných látok existuje iba na internetovej stránke ECHA, akt identifikujúci určitú látku ako látku vzbudzujúcu veľmi veľké obavy má zakladať právne účinky až v okamihu zahrnutia látky do uvedeného zoznamu uverejneného na internetovej stránke ECHA.[9]

D – *Napadnuté uznesenie vo veci T-268/10 (určenie oneskorenosti žaloby)*

23. Všeobecný súd svojím napadnutým uznesením vo veci T-268/10 prihliadol na prekážku konania, na ktorú ECHA v prvom rade poukázala vo svojej námietke neprípustnosti, založenú na nedodržaní lehoty na podanie žaloby a v dôsledku toho zamietol žalobu žalobcov ako neprípustnú. Tiež jednak uložil žalobcom povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila ECHA, a jednak uložil Holandskému kráľovstvu a Komisii povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania.

24. Všeobecný súd v prejednávanom prípade konštatoval, že ECHA uverejnila napadnuté rozhodnutie, teda rozhodnutie, ktorým bol akrylamid identifikovaný ako látka spĺňajúca kritériá stanovené v článku 57 nariadenia č. 1907/2006 a ktorým bol akrylamid zapísaný do zoznamu identifikácie navrhovaných látok,[10] v súlade s povinnosťou, ktorá jej je uložená podľa článku 59 ods. 10 nariadenia č. 1907/2006, na svojej internetovej stránke 30. marca 2010[11] a že lehota na podanie žaloby proti tomuto rozhodnutiu uplynula 9. júna 2010.[12] Keďže žaloba bola podaná 10. júna 2010, bola podaná oneskorene,[13] a keďže žalobcovia sa neodvolávali na existenciu náhody alebo vyššej moci,[14] žaloba musela byť v dôsledku toho zamietnutá ako neprípustná.[15]

25. Všeobecný súd po určení, že žaloba bola podaná oneskorene, tiež osobitne dodal, že žalobcovia sa nemôžu odvolávať na prípadný ospravedlniteľný omyl.[16]

II – Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania

26. Žalobcovia v oboch konaniach pred Všeobecným súdom podali odvolanie proti obom napadnutým uzneseniam, pričom prvé odvolanie, zaregistrované 6. decembra 2011 pod číslom C-625/11 P, smerovalo proti napadnutému uzneseniu vo veci T-268/10, ktorým bola žaloba vyhlásená za oneskorene podanú, a druhé odvolanie, zaregistrované pod číslom C-626/11 P, smerovalo proti napadnutému uzneseniu vo veci T-1/10, ktorým bola žaloba vyhlásená za predčasne podanú.

27. Listami doručenými 23. decembra 2011 Holandské kráľovstvo, ktoré v oboch konaniach pred Všeobecným súdom vystupovalo ako vedľajší účastník konania na strane ECHA, vyhlásilo, že naďalej podporuje ECHA v oboch odvolacích konaniach, pričom však nechce písomne doplniť nové skutočnosti.

8 — Tamže (body 41 a 46).
9 — Tamže (bod 50).
10 — Bod 11 napadnutého uznesenia vo veci T-268/10.
11 — Tamže (bod 31).
12 — Tamže (bod 39).
13 — Tamže (bod 40).
14 — Tamže (bod 42).
15 — Tamže (bod 43).
16 — Tamže (bod 41).

28. Prednesy odvolateľov a odporkyne v odvolacích konaniach, ako aj Komisie boli vypočuté na pojednávaní zo 14. decembra 2012, ktoré bolo spoločné pre obe veci a počas ktorého boli uvedené subjekty vyzvané, aby zaujali stanovisko k relevantnosti bodu 8 rozsudku z 19. septembra 1985, Hoogovens Groep/Komisia [17], na účely odvolania vo veci C-626/11 P.

29. Odvolatelia vo svojom odvolaní vo veci C-625/11 P navrhujú, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnuté uznesenie vo veci T-268/10,

— zrušil napadnuté rozhodnutie alebo

— subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol o ich žalobe o neplatnosť, a

— uložil odporkyni povinnosť nahradiť trovy konania vynaložené v konaní pred Súdnym dvorom, ako aj v konaní pred Všeobecným súdom.

30. ECHA navrhuje, aby Súdny dvor:

— vyhlásil odvolanie za nedôvodné a

— uložil odvolateľom povinnosť nahradiť trovy konania.

31. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie a

— uložil odvolateľom povinnosť nahradiť trovy konania.

32. Odvolatelia vo svojom odvolaní vo veci C-626/11 P navrhujú, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnuté uznesenie vo veci T-1/10 a

— zrušil napadnuté rozhodnutie alebo

— subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol o ich žalobe o neplatnosť, a

— uložil odporkyni povinnosť nahradiť trovy konania vynaložené v konaní pred Súdnym dvorom, ako aj v konaní pred Všeobecným súdom.

33. ECHA navrhuje, aby Súdny dvor:

— vyhlásil odvolanie za nedôvodné a

— uložil odvolateľom povinnosť nahradiť trovy konania.

34. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie a

— uložil odvolateľom povinnosť nahradiť trovy konania.

17 — 172/83 a 226/03, Zb. s. 2831.

III – O odvolaniach

A – *Úvodné poznámky k funkcii uverejňovania aktov inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie a osobitne k používaniu internetu na tento účel*

35. Na úvod treba poznamenať, že platnosť článku 59 ods. 10 nariadenia č. 1907/2006 v rozsahu, v akom stanovuje, že zoznam identifikácie navrhovaných látok sa „uverejní“ a „aktualizuje“ na internetovej stránke ECHA „bezodkladne po prijatí rozhodnutia o zahrnutí látky [do uvedeného zoznamu]“, nebola v rámci konania pred Všeobecným súdom spochybnená, takže táto otázka nemôže byť predmetom diskusie v rámci tohto odvolacieho konania.

36. Nič to však nemení na tom, že toto ustanovenie, ktoré – ako bude uvedené ďalej – nevyhnutne tvorí podstatu otázok vyplývajúcich z oboch odvolaní, keďže vymedzuje udalosť, na základe ktorej Všeobecný súd vyhlásil obe žaloby za neprípustné, vyvoláva viacero otázok, ktoré podľa môjho názoru treba aspoň do určitej miery vziať do úvahy.

37. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že funkciou uverejnenia aktu inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie, ktorá vyplýva z imperatívu právnej istoty, je v prvom rade umožniť dotknutým osobám poznať s určitosťou a istotou rozsah povinností, ktoré im tento akt ukladá,[18] a prípadne aj okamih, od ktorého tieto povinnosti spravidla[19] začínajú zakladať právne účinky, tak, aby tieto osoby mohli podľa toho aj konať[20] a prípadne s úplnou znalosťou veci využiť svoje právo podať žalobu proti uvedenému aktu.

38. Okrem toho uverejnenie, ktorá spĺňa formálne požiadavky, ktorých dodržanie samo osebe podlieha preskúmaniu Súdneho dvora,[21] tiež umožňuje s istotou stanoviť dátum, od ktorého sa predpokladá, že dotknuté osoby sa dozvedeli o obsahu aktov, ktoré sa ich môžu dotýkať, a teda – až na výnimky[22] – dátum, od ktorého sa s istotou môžu, a teda musia počítať lehoty, ktoré v záujme právnej istoty obmedzujú možnosť napadnúť tieto akty žalobou, aj keď toto uverejnenie nie je podmienkou ich uplatniteľnosti.

39. Domnievam sa, že právo na účinnú súdnu ochranu zaručené článkom 47 Charty základných práv Európskej únie vyžaduje v prípade pochybností alebo ťažkostí tiež posúdenie podmienok prípustnosti žalôb spôsobom, ktorý svedčí v prospech ich vecného preskúmania a teda v prospech samotného prístupu k súdu, vždy však s výhradou práv a záujmov ostatných účastníkov konania. Uvedený prístup musí teda viesť súd, ktorý rozhoduje o žalobe, k tomu, aby sa zdržal príliš prísneho výkladu ustanovení súvisiacich s lehotami na podanie žaloby a v každom prípade aby zamietol výklad, ktorý je v neprospech prípustnosti žaloby.[23]

18 — Pozri rozsudky z 20. mája 2003, Consorzio del Prosciutto di Parma a Salumificio S. Rita (C-108/01, Zb. s. I-5121, bod 95), ako aj z 11. decembra 2007, Skoma-Lux (C-161/06, Zb. s. I-10841, bod 38).

19 — K výnimkám zo zásady zákazu retroaktivity pozri najmä rozsudky z 25. januára 1979, Racke (98/78, Zb. s. 69, body 19 a 20), ako aj z 9. januára 1990, SAFA (C-337/88, Zb. s. I-1, bod 13).

20 — Pozri rozsudok z 10. marca 2009, Heinrich (C-345/06, Zb. s. I-1659, body 42 až 44).

21 — Pozri v tejto súvislosti, pokiaľ ide o uverejňovanie v *Úradnom vestníku Európskej únie*, najmä rozsudky Racke (už citovaný, bod 15) a SAFA (už citovaný, bod 12); pokiaľ ide o prípad uverejnenia na internete, pozri rozsudok z 19. septembra 2002, Komisia/Belgicko (C-221/01, Zb. s. I-7835, body 44 a 45).

22 — Pozri rozsudky z 26. júna 2012, Poľsko/Komisia (C-335/09 P) a Poľsko/Komisia (C-336/09 P).

23 — Pokiaľ ide o tento prístup, ktorý je známy najmä v Španielsku ako zásada *pro actione*, pozri SÁEZ LARA, C.: Tutela judicial efectiva y proceso de trabajo. In: CASAS BAAMONDE, M. E., RODRÍGUEZ-PIÑERO y BRAVO-FERRER, M.: *Comentarios a la Constitución española*. Wolters Kluwer, 2008, s. 603.

40. To je navyše dôvod, pre ktorý podľa ustálenej judikatúry lehoty na podanie žaloby proti aktu začínajú plynúť spravidla dňom skutočného uverejnenia tohto aktu, aj keď žalobca vedel o jeho obsahu pred týmto uverejnením, pričom deň, v ktorý sa žalobca o akte dozvedel, predstavuje subsidiárny začiatok lehoty vo vzťahu k dňom uverejnenia alebo doručenia aktu. [24]

41. Vzhľadom na vyššie uvedené teraz treba preskúmať osobitnú formálnu náležitosť „zverejnenia“ „rozhodnutí“ o zahrnutí látok do zoznamu identifikácie navrhovaných látok prostredníctvom aktualizácie uvedeného zoznamu na internetovej stránke ECHA tak, ako je stanovená článkom 59 ods. 10 nariadenia č. 1907/2006, ktorú treba nevyhnutne porovnať s obsahom „právneho upozornenia“, ktoré ECHA umiestnila na uvedenú internetovú stránku. Podľa toho, čo toto právne upozornenie označuje ako „vyhlásenie o vylúčení zodpovednosti“, ECHA okrem iného vyhlasuje, že „nenesie žiadnu zodpovednosť za informácie uvedené na [jej internetovej stránke]“, pričom spresňuje, že „nemôž[e] zaručiť, že dokument dostupný online presne reprodukuje oficiálne prijatý text“. [25] Je prinajmenšom náročné nezohľadniť toto „vyhlásenie o vylúčení zodpovednosti“ v rámci posudzovania významu a účinkov tejto osobitnej formálnej náležitosti zverejnenia.

42. Článok 59 ods. 10 nariadenia č. 1907/2006 by bolo možné vykladať ako ustanovenie, ktoré stanovuje určitú formu „zverejnenia“ obsahu „rozhodnutia“, ktoré navyše nie je dostatočne presne určené. Toto ustanovenie naopak – vzhľadom na neexistenciu akéhokoľvek ustanovenia, ktoré by upravovalo toto zverejnenie na internete [26] a osobitne umožňovalo s istotou zaručiť dátumy sprístupnenia na internete, [27] ako aj autentickosť, úplnosť a nemennosť informácií sprístupnených na internete [28] – nemožno prirovnať k skutočnému „uverejneniu“ so všetkými právnymi dôsledkami, ktoré z neho vyplývajú. [29]

43. Na to, aby bolo možné vychádzať z toho, že určitá internetová stránka náležite zodpovedá zabezpečeniu povinnosti uverejnenia v prísnom zmysle slova, táto internetová stránka musí byť založená na technickom základe, ktorý zaručí, aby také „vyhlásenie o vylúčení zodpovednosti“, ktoré sa vzťahuje na internetovú stránku ECHA, skutočne nebolo – aspoň pokiaľ ide o časť obsahu uvedenej stránky – potrebné. [30]

44. Navyše treba zdôrazniť, že skutočnosť, že článok 59 ods. 10 nariadenia č. 1907/2006 stanovuje toto zverejnenie rozhodnutí o zahrnutí určitej látky do zoznamu identifikácie navrhovaných látok, nevyhnutne neznamená, že vylučuje akékoľvek uverejnenie uvedených rozhodnutí, a to aj na internete. Správna rada ECHA by určite mohla – bez toho, aby porušila toto ustanovenie – stanoviť v rokovacom poriadku ECHA na základe právomocí, ktoré jej priznáva článok 78 nariadenia č. 1907/2006, povinnosť uverejniť uvedené rozhodnutia v pravom zmysle slova.

24 — Pozri rozsudok z 10. marca 1998, Nemecko/Rada (C-122/95, Zb. s. I-973, body 35 až 39), a uznesenie z 25. novembra 2008, TEA/Komisia (C-500/07 P, body 21 až 23).

25 — Toto právne upozornenie v znení ku dňu konania pojednávania je trvale dostupné prostredníctvom prepojenia umiestneného na konci každej internetovej stránky (http://echa.europa.eu/sk/legal-notice).

26 — Pozri v tejto súvislosti rozsudok Skoma-Lux (už citovaný, bod 48).

27 — Na rozdiel najmä od toho, čo stanovuje článok 58 ods. 4 nariadenia č. 1907/2006.

28 — Na porovnanie, autentickosť *Úradného vestníka Európskej únie* zabezpečuje Úrad pre vydávanie publikácií Európskej únie. Pozri článok 3 ods. 1 písm. a) rozhodnutia Európskeho parlamentu, Rady, Komisie, Súdneho dvora, Dvora audítorov, Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru a Výboru regiónov 2009/496/ES, Euratom z 26. júna 2009 o organizácii a činnosti Úradu pre vydávanie publikácií Európskej únie (Ú. v. EÚ L 168, s. 41).

29 — Na týchto základných požiadavkách je založené nariadenie Rady (EÚ) č. 216/2013 zo 7. marca 2013 o elektronickom uverejňovaní *Úradného vestníka Európskej únie* (Ú. v. EÚ L 69, s. 1); pozri najmä odôvodnenia 8 a 10, ako aj článok 2 ods. 1 a článok 4 ods. 1. Pozri tiež návrh nariadenia Rady o elektronickom uverejňovaní *Úradného vestníka Európskej únie*, ktorý predložila Komisia 4. apríla 2011 [KOM(2011) 162 v konečnom znení], body 1.1 a 1.3 dôvodovej správy, odôvodnenie 8 a článok 1 ods. 2 a článok 2 ods. 1 a 2 návrhu.

30 — Článok 2 ods. 1 nariadenia č. 216/2013/EÚ o elektronickom uverejňovaní *Úradného vestníka Európskej únie* v tomto smere stanovuje, že právne účinky tohto elektronického uverejňovania spočívajú na elektronickom podpise založenom na certifikáte vytvorenom bezpečným zariadením na vytvorenie podpisu v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 1999/93/ES z 13. decembra 1999 o rámci spoločenstva pre elektronické podpisy (Ú. v. ES L 13, 2000, s. 12; Mim. vyd. 13/024, s. 239).

45. Na záver svojich úvodných poznámok musím zdôrazniť, že vzhľadom na to, že platnosť pravidla uverejnenia, akým je pravidlo stanovené v článku 59 ods. 10 nariadenia č. 1907/2006, nie je v prejednávanej veci sporné, odvolania odvolateľov sa nemajú posudzovať na základe takýchto úvah. Vzhľadom na význam tohto uverejnenia, ako aj na dátum, keď k nemu v oboch sporoch došlo, sa však domnievam, že tieto úvahy musia mať svoje miesto pri celkovom hodnotení oboch odvolaní.

B – *Odvolanie vo veci C-626/11 P (napadnuté uznesenie vo veci T-1/10, ktorým bola žaloba vyhlásená za predčasne podanú)*

1. Zhrnutie argumentácie účastníkov konania

46. Odvolatelia v podstate uvádzajú jediný odvolací dôvod založený na nesprávnom výklade nariadenia č. 1907/2006, ktorý podľa ich názoru viedol k porušeniu ich práva na účinnú súdnu ochranu.

47. Konkrétne vytýkajú Všeobecnému súdu, že rozhodol, že jediným aktom, ktorý mal zakladať právne účinky voči tretím stranám v rámci konania upraveného v článku 59 nariadenia č. 1907/2006, nebola identifikácia akrylamidu ako látky spĺňajúcej kritériá uvedené v článku 57 nariadenia č. 1907/2006 tak, ako bola vyjadrená a oznámená odvolateľom tlačovým komuniké, ktoré ECHA uverejnila 7. decembra 2009, ale jeho skutočné „zahrnutie“ do zoznamu identifikácie navrhovaných látok tak, ako bol uverejnený na internetovej stránke ECHA.

48. ECHA, ktorú podporuje Holandské kráľovstvo a Komisia, naopak tvrdí, že Všeobecný súd správne rozhodol, že rozhodnutie výboru členských štátov o identifikácii akrylamidu ako látky vzbudzujúcej veľmi veľké obavy bolo len prípravným rozhodnutím, ktoré nemalo zakladať právne účinky voči tretím stranám, keďže také účinky môže zakladať len uverejnenie aktualizovaného zoznamu identifikácie navrhovaných látok na internetovej stránke ECHA.

2. Analýza

49. Na úvod treba zdôrazniť, že podľa napadnutého uznesenia vo veci T-1/10 bola žaloba žalobcov zamietnutá ako neprípustná len z dôvodu, že v čase podania žaloby napadnuté rozhodnutie nemalo zakladať právne účinky voči tretím stranám.[31] Ako vyplýva osobitne z bodu 45 tohto uznesenia, Všeobecný súd totiž konštatoval, že uvedené rozhodnutie nemohlo zakladať účinky pred nadobudnutím účinnosti rozhodnutia výkonného riaditeľa ECHA, ktoré bolo prijaté na základe jednomyseľnej dohody výboru členských štátov o zahrnutí akrylamidu do zoznamu identifikácie navrhovaných látok uverejneného na internetovej stránke ECHA, stanovenej na 13. januára 2010.

50. Odôvodnenie napadnutého uznesenia vo veci T-1/10 vychádza z viacerých nesprávnych právnych posúdení.

51. V tejto súvislosti treba v prvom rade pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol, že ustanovenia článku 33 ods. 3 UO,[32] ktoré stanovovali formálne náležitosti, konkrétne uverejnenie alebo doručenie, od ktorých začínali plynúť lehoty na podanie žaloby o neplatnosť, nebránia tomu, aby žalobca podal žalobu proti aktu hneď po jeho vydaní bez toho, aby čakal na jeho uverejnenie alebo doručenie.

52. Žiadne z ustanovení článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ nebráni uplatneniu tejto judikatúry v prejednávanom prípade.

31 — Pozri osobitne body 41 a 46 napadnutého uznesenia vo veci T-1/10.

32 — Pozri rozsudok Hoogovens Groep/Komisia (už citovaný, bod 8).

53. Z judikatúry Súdneho dvora ako celku naopak vyplýva, že právo na účinnú súdnu ochranu vyžaduje priznať každému jednotlivcovi právo podať žalobu o neplatnosť proti aktu, pokiaľ má uvedený akt zakladať právne účinky voči tretím stranám, a teda sa ho môže týkať, a pokiaľ tento jednotlivec spĺňa ostatné podmienky prípustnosti žaloby, hneď ako sa dozvie, kto vydal uvedený akt a aký je jeho obsah a odôvodnenie, bez toho, aby sa mu vyčítalo, že uvedená žaloba je predčasne podaná, aj keď by uvedený akt ešte mal byť uverejnený alebo doručený, a teda ešte pred dodržaním týchto prípadných formálnych náležitostí.

54. Ako totiž vyplýva z ustálenej judikatúry, žalobou o neplatnosť musí byť možné napadnúť každý akt inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie, ktorý má zakladať právne účinky voči tretím stranám, [33] teda záväzné právne účinky, ktoré môžu ovplyvniť ich záujmy tým, že významne menia ich právne postavenie, [34] pričom uvedené účinky sa musia posudzovať na základe objektívnych kritérií týkajúcich sa samotnej podstaty uvedeného aktu, [35] prípadne aj s prihliadnutím na kontext jeho prijatia. [36]

55. Pokiaľ teda akt vzhľadom na jeho obsah a na podmienky, za ktorých bol prijatý, má definitívne a jednoznačne [37] zakladať právne účinky voči tretím stranám, predstavuje napadnuteľný akt v zmysle článku 263 ZFEÚ bez ohľadu na jeho uverejnenie alebo doručenie.

56. Ako tiež vyplýva z ustálenej judikatúry Súdneho dvora, uverejnenie aktu je podmienkou jeho uplatniteľnosti, [38] ktorá z tohto dôvodu spôsobuje začatie plynutia lehôt na podanie žaloby proti tomuto aktu. Hoci uverejnenie aktu spôsobuje začatie plynutia lehôt na podanie žaloby, po uplynutí ktorých sa uvedený akt stáva konečným, nepredstavuje podmienku vzniku práva podať žalobu proti uvedenému aktu.

57. V prejednávanom prípade Všeobecný súd po prvé konštatoval, že akt o identifikácii látky ako látky vzbudzujúcej veľmi veľké obavy prijatý v rámci konania uvedeného v článku 59 nariadenia č. 1907/2006 zakladá právne povinnosti, najmä informačné povinnosti stanovené v článku 7 ods. 2, článku 31 ods. 1 písm. c) a ods. 3 písm. b), ako aj článku 33 ods. 1 a 2 nariadenia č. 1907/2006. [39] Po druhé uznal, že orgán ECHA, ktorý je poverený zahrnutím určitej látky do zoznamu identifikácie navrhovaných látok, nedisponoval v súvislosti s týmto zahrnutím nijakou právomocou posúdenia, keďže sa dospelo k jednomyseľnej dohode výboru členských štátov. [40]

58. Všeobecný súd však dospel k záveru, že akt o identifikácii určitej látky ako látky vzbudzujúcej veľmi veľké obavy nemá zakladať právne účinky voči tretím stranám pred zahrnutím uvedenej látky do zoznamu identifikácie navrhovaných látok uverejneného na internetovej stránke ECHA, [41] a to presnejšie pred dátumom nadobudnutia účinnosti rozhodnutia riaditeľa ECHA, ktorým bolo nariadené uverejnenie zoznamu identifikácie navrhovaných látok. [42] Všeobecný súd z toho formálne vyvodil, že lehota na „podanie žaloby proti rozhodnutiu o identifikácii určitej látky ako látky vzbudzujúcej veľmi veľké obavy… môže… začať plynúť… až po uverejnení zoznamu [identifikácie] navrhovaných látok obsahujúceho túto látku“.

33 — Pozri rozsudky z 31. marca 1971, Komisia/Rada (22/70, Zb. s. 263, body 39 a 42), ako aj z 23. apríla 1986, Les Verts/Parlament (294/83, Zb. s. 1339, bod 24).

34 — Pozri rozsudok z 11. novembra 1981, IBM/Komisia (60/81, Zb. s. 2639, bod 9).

35 — Pozri najmä rozsudok z 19. decembra 2012, Komisia/Planet (C-314/11 P, body 94 a 95).

36 — Pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. januára 2010, Internationaler Hilfsfonds/Komisia (C-362/08 P, Zb. s. I-669, bod 58).

37 — Pozri rozsudok z 26. mája 1982, Nemecko a Bundesanstalt für Arbeit/Komisia (44/81, Zb. s. 1855, body 8 až 12).

38 — Pozri najmä rozsudky z 29. mája 1974, König (185/73, Zb. s. 607, bod 6); Racke (už citovaný, bod 15); Skoma-Lux (už citovaný, bod 37); Heinrich (už citovaný, bod 43), a z 12. júla 2012, Pimix (C-146/11, bod 33).

39 — Pozri bod 42 napadnutého uznesenia vo veci T-1/10.

40 — Pozri bod 46 napadnutého uznesenia vo veci T-1/10.

41 — Tamže (body 45 a 50).

42 — Pozri body 7 a 45 napadnutého uznesenia vo veci T-1/10.

59. Všeobecný súd teda považoval práve skutočný dátum uverejnenia zoznamu identifikácie navrhovaných látok na internetovej stránke ECHA, presnejšie dátum aktualizácie tohto zoznamu, ktorý sa zhoduje s dátumom nadobudnutia účinnosti uvedeného rozhodnutia, za záväzný začiatok lehôt na podanie žaloby v prejednávanom prípade [43] a na základe neho dospel k záveru, že žaloba žalobcov bola podaná predčasne.

60. Všeobecný súd tým nesprávne posúdil tak význam a účinky uverejnenia aktov práva Únie, ako aj výklad pojmu „napadnuteľný akt“ v zmysle článku 263 ZFEÚ.

61. V dôsledku toho Všeobecný súd tým, že dospel k záveru, že žaloba o neplatnosť podaná žalobcami proti rozhodnutiu ECHA o zahrnutí akrylamidu do zoznamu identifikácie navrhovaných látok bola predčasná, keďže bola podaná pred uverejnením uvedeného zoznamu na internetovej stránke ECHA, nesprávne vyložil ustanovenia článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ.

62. Treba dodať, že ako v rámci konania pred Všeobecným súdom navyše uviedlo tak Holandské kráľovstvo, ako aj Komisia, za konečný akt, ktorým sa končí konanie upravené v článku 59 nariadenia č. 1907/2006, treba považovať rozhodnutie výkonného riaditeľa ECHA o zahrnutí určitej látky do zoznamu identifikácie navrhovaných látok.

63. Uverejnenie aktualizovaného zoznamu identifikácie navrhovaných látok na internetovej stránke ECHA je len fyzickým úkonom, ktorý umožňuje dotknutým osobám oboznámiť sa s konečným rozhodnutím ECHA, [44] aj keď práve tento úkon v prejednávanom prípade podmieňuje uplatniteľnosť uvedeného rozhodnutia voči týmto osobám a stanovuje dátum, od ktorého začínajú plynúť prekluzívne lehoty na podanie žalôb proti tomuto rozhodnutiu.

64. Napokon vzhľadom na neexistenciu akejkoľvek inej formy oficiálnej informácie o zahrnutí určitej látky do zoznamu identifikácie navrhovaných látok, ako napríklad uverejnenia rozhodnutia výkonného riaditeľa ECHA alebo jeho doručenia dotknutým osobám, ktoré predložili informácie uvedené v článku 59 ods. 4 nariadenia č. 1907/2006, je prípustnosť žaloby, ktorú tieto osoby podali, hneď ako sa dozvedeli o takom zahrnutí, tým skôr odôvodnená.

65. Napadnuté uznesenie vo veci T-1/10 sa v dôsledku toho musí zrušiť a vec sa musí vrátiť Všeobecnému súdu, aby rozhodol o ostatných žalobných dôvodoch a tvrdeniach uvedených účastníkmi konania a najmä o ostatných prekážkach konania, na ktoré poukázala ECHA vo svojej námietke neprípustnosti. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že ak by Všeobecný súd dospel k záveru, že žaloba žalobcov je prípustná, tento záver by z dôvodu prekážky začatej veci automaticky spôsoboval neprípustnosť žaloby podanej žalobcami v rámci veci T-268/10, ktorá je predmetom odvolania vo veci C-625/11 P, ktoré teraz preskúmam, pokiaľ sa tomuto odvolaniu vyhovie a vec sa vráti Všeobecnému súdu.

43 — Pozri osobitne bod 50 napadnutého uznesenia vo veci T-1/10.

44 — Pozri v tom istom zmysle uznesenie z 28. júna 2011, Verein Deutsche Sprache/Rada (C-93/11 P, bod 26).

C – Odvolanie vo veci C-625/11 P (napadnuté uznesenie vo veci T-268/10, ktorým bola žaloba vyhlásená za oneskorene podanú)

1. Zhrnutie argumentácie účastníkov konania

66. Odvolatelia v podstate uvádzajú jediný odvolací dôvod založený na tom, že Všeobecný súd nesprávne vyložil článok 102 ods. 1 svojho rokovacieho poriadku, ako aj judikatúru týkajúcu sa lehôt na podanie žaloby, čo viedlo k porušeniu ich práva na účinnú súdnu ochranu. Tvrdia, že štrnásťdňová lehota stanovená v tomto ustanovení sa musí uplatniť na každý uverejnený akt bez ohľadu na spôsob tohto uverejnenia a nielen na akty uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

67. ECHA, ktorú v celom rozsahu podporuje Holandské kráľovstvo, sa naopak domnieva, že štrnásťdňovú lehotu stanovenú v článku 102 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu nemožno uplatniť v prípade uverejnenia aktu na internete. Keďže právne predpisy Únie týkajúce sa lehôt na podanie žaloby sa uplatňujú striktne, pôsobnosť tohto ustanovenia nemožno rozšíriť bez zmeny uvedeného rokovacieho poriadku, lebo inak by bola porušená zásada právnej istoty. ECHA v tejto súvislosti tiež zdôrazňuje rozdiel medzi uverejnením na internete a uverejnením v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

68. Komisia zdôrazňuje, že odvolatelia v rámci svojho odvolania namietajú len údajné diskriminačné alebo svojvoľné zaobchádzanie s nimi. Ako však Všeobecný súd konštatoval v bode 38 napadnutého uznesenia vo veci T-268/10, premlčacia lehota uplatnená v prejednávanom prípade na žalobcov, bez zohľadnenia štrnásťdňovej lehoty stanovenej v článku 102 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, sa uplatňuje bez rozdielu na každý subjekt, ktorý sa nachádza v rovnakej situácii ako žalobcovia.

2. Analýza

69. Na úvod treba zdôrazniť, že ako vyplýva z napadnutého uznesenia vo veci T-268/10, Všeobecný súd zamietol žalobu žalobcov ako neprípustnú pre preklúziu s odôvodnením, že štrnásťdňová lehota stanovená v článku 102 ods. 1 jeho rokovacieho poriadku sa nemôže uplatňovať nad rámec jeho znenia na akty, ktoré – tak ako akt napadnutý v prejednávanom prípade – nie sú uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie*, ale výlučne na internete,[45] pričom v prejednávanom prípade nebolo možné uznať nijaký ospravedlniteľný omyl.[46]

70. Odôvodnenie napadnutého uznesenia vo veci T-268/10 je tiež založené na nesprávnom právom posúdení.

71. Treba poukázať na to, že Rokovací poriadok Všeobecného súdu – a navyše ani Rokovací poriadok Súdneho dvora[47] – neobsahuje ustanovenia rovnocenné ustanoveniam jeho článku 102 ods. 1, pokiaľ ide konkrétne o uverejnenie aktov inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie na internete.

45 — Pozri osobitne bod 34 napadnutého uznesenia vo veci T-268/10.

46 — Pozri osobitne bod 41 napadnutého uznesenia vo veci T-268/10.

47 — Pozri v tejto súvislosti článok 50 nového Rokovacieho poriadku Súdneho dvora Európskej únie schváleného 24. septembra 2012 Radou, ktorého znenie je v podstate zhodné so znením článku 102 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu. Pozri tiež zhodné ustanovenia článku 81 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora Európskych spoločenstiev z 19. júna 1991 (Ú. v. ES L 176, s. 7; Mim. vyd. 01/006, s. 3).

72. Oveľa všeobecnejšie treba konštatovať, že právna úprava Únie týkajúca sa lehôt na podanie žaloby neobsahuje nijaké ustanovenie upravujúce uverejnenie aktov inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie na internete, takže prináleží Súdnemu dvoru, aby vyplnil túto medzeru, pričom musí zaručiť právo na účinnú súdnu ochranu [48], a to v súlade so všeobecnými právnymi zásadami a v súčasnosti s článkom 47 Charty základných práv Únie, [49] vykladaným vzhľadom na článok 6 ods. 1 a článok 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme.

73. V tejto súvislosti z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [50] – ako to pripomenul Súdny dvor [51] – nesporne vyplýva, že právo na súd, ktorého osobitným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a pripúšťa obmedzenia, najmä pokiaľ ide o podmienky prípustnosti žaloby, medzi ktoré patrí stanovenie prekluzívnej lehoty. [52]

74. Treba však tiež pripomenúť, že hoci jednotlivci musia očakávať, že sa uplatnia pravidlá prípustnosti, tieto pravidlá musia sledovať legitímny cieľ a zostať primerané, a teda nemôžu obmedzovať ich prístup k súdu takým spôsobom alebo do takej miery, že by došlo k narušeniu podstaty ich práva. [53] Uplatňovanie týchto pravidiel im nesmie brániť v uplatnení dostupného prostriedku nápravy. [54]

75. Vzhľadom na tieto zásady je potrebné preskúmať, či Všeobecný súd bol oprávnený odmietnuť zohľadniť štrnásťdňovú lehotu stanovenú v článku 102 ods. 1 svojho rokovacieho poriadku a v dôsledku toho vyhlásiť, že žaloba žalobcov bola podaná po uplynutí prekluzívnej lehoty, bez toho, aby im umožnil odvolávať sa na ospravedlniteľný omyl.

a) O otázke, či sa štrnásťdňová lehota uplatňuje na akty uverejnené na internete

76. V tejto súvislosti treba v prvom rade poznamenať, že samotné znenie článku 102 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu nie je jednoznačné, keďže najprv odkazuje na uverejnenie aktov vo všeobecnosti a následne na konci odkazuje len na uverejnenie v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

77. V dôsledku toho by bolo možné domnievať sa, že toto ustanovenie – na rozdiel od toho, čo konštatoval Všeobecný súd – neupravuje osobitne počítanie lehôt na podanie žaloby proti „aktom uverejneným v *Úradnom vestníku Európskej únie*“, ale všeobecne počítanie lehôt na podanie žaloby proti uverejneným aktom, najmä na rozdiel od doručených aktov. Spresnenie týkajúce sa uverejnenia v *Úradnom vestníku Európskej únie* by bolo takpovediac vedľajšie, predstavovalo by pozostatok z obdobia, keď internet neexistoval a keď uverejnenie aktu prichádzalo do úvahy len v nevyhnutne tlačenom vydaní *Úradného vestníka Európskej únie*.

48 — Pozri rozsudok z 28. februára 2013, Preskúmanie Arango Jaramillo a i./EIB (C-334/12 RX-II, body 40 až 46).

49 — Pozri najmä rozsudok z 8. decembra 2011, KME Germany a i./Komisia (C-389/10 P, Zb. s. I-13125, bod 119).

50 — Pozri najmä rozsudky ESĽP Pérez de Rada Cavanilles v. Španielsko z 28. októbra 1998 (sťažnosť č. 28090/95, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 1998-VIII, § 44) a Anastasakis v. Grécko zo 6. decembra 2011 (sťažnosť č. 41959/08, zatiaľ neuverejnený v *Zbierke rozsudkov a rozhodnutí*, § 24).

51 — Pozri uznesenie zo 16. októbra 2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Komisia (C-73/10 P, Zb. s. I-11535, bod 53), a rozsudok Preskúmanie Arango Jaramillo a i./EIB (už citovaný, bod 43).

52 — Pozri uznesenia zo 17. mája 2002, Nemecko/Parlament a Rada (C-406/01, Zb. s. I-4561, bod 20), ako aj Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Komisia (už citované, body 48 až 50).

53 — Pozri najmä rozsudky ESĽP Brualla Gómez de la Torre v. Španielsko z 19. decembra 1997 (sťažnosť č. 26737/95, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 1997-VIII, s. 2955, § 33) a Pérez de Rada Cavanilles v. Španielsko (už citovaný, § 44).

54 — Pozri najmä rozsudky ESĽP S. A. „Sotiris a Nikos Koutras ATTEE“ v. Grécko zo 16. novembra 2000 (sťažnosť č. 39442/98, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 2000-XII, § 20), ako aj Anastasakis v. Grécko (už citovaný, § 24).

78. Samotnú vnútornú analýzu znenia tohto ustanovenia Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu však nemožno považovať za dostatočnú na poskytnutie odpovede na zásadnú otázku, ktorú vyvoláva táto vec, a v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora je potrebné vyložiť ho s prihliadnutím na jeho kontext a na ciele, ktoré sleduje. [55]

79. V prejednávanom prípade štrnásťdňová lehota stanovená v článku 102 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu má svoj pôvod v potrebe zaručiť, aby pre všetkých občanov Európskej únie platila rovnaká lehota na podanie žaloby proti aktom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie uverejnených v *Úradnom vestníku Európskej únie*, ktorá neplynie odo dňa úradného vydania *Úradného vestníka Európskej únie* tak, ako je spravidla uvedený na každom z jeho čísel, ale odo dňa, keď možno primerane predpokladať, že *Úradný vestník Európskej únie* je skutočne dostupný, lebo bol spravidla doručený do všetkých členských štátov Únie. Súdny dvor navyše rozhodol, že uverejnenie elektronickej verzie *Úradného vestníka Európskej únie* nemožno považovať za dostatočnú formu sprístupnenia právnych predpisov Spoločenstva na zaručenie ich uplatniteľnosti. [56]

80. Táto štrnásťdňová lehota teda mala vzhľadom na samotnú funkciu uverejnenia uvedenú vyššie zaručiť rovnosť zaobchádzania so všetkými občanmi Únie. Predstavuje teda v istom zmysle paušálnu čakaciu lehotu, ktorá zaručuje dodržiavanie všeobecnej zásady rovnosti platnej v práve Únie aj v oblasti konaní o neplatnosť.

81. V dôsledku toho samotná skutočnosť, že je stanovené uverejnenie aktu na internete, nedovoľuje „prehliadnuť“ štrnásťdňovú lehotu stanovenú v článku 102 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu. Naopak, vzhľadom na neexistenciu výslovného ustanovenia upravujúceho uverejnenie aktov inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie na internete sa toto ustanovenie musí vykladať v tom zmysle, že uvedená lehota sa musí – v súlade so všeobecnou zásadou rovnosti a vzhľadom na neexistenciu závažných dôvodov v prospech opačného výkladu [57] – považovať za uplatniteľnú na počítanie lehôt na podanie žaloby proti všetkým uverejneným aktom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie bez ohľadu na spôsob predmetného uverejnenia.

b) O ospravedlniteľnom omyle

82. V každom prípade, odhliadnuc od tohto výkladu ustanovení článku 102 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu *pro actione*, prináležalo Všeobecnému súdu, aby posúdil prípadný ospravedlniteľný omyl žalobcov s prihliadnutím na všetky okolnosti prejednávaného prípadu.

83. Hoci je totiž pravda, že pojem „ospravedlniteľný omyl“ sa vzťahuje na výnimočné okolnosti, najmä keď konanie príslušnej inštitúcie samo osebe alebo v rozhodujúcej miere mohlo vyvolať akceptovateľný omyl v úsudku osoby podliehajúcej súdnej právomoci konajúcej v dobrej viere, ktorá vynaložila všetku náležitú starostlivosť vyžadovanú od bežne informovaného subjektu, [58] Súdny dvor osobitne spresnil, [59] že ospravedlniteľný omyl nemôže byť obmedzený len na tento prípad a môže vyplývať z akýchkoľvek výnimočných okolností. [60]

55 — Pozri najmä rozsudky z 24. októbra 1996, Eismann (C-217/94, Zb. s. I-5287, bod 16); zo 16. januára 2003, Maierhofer (C-315/00, Zb. s. I-563, bod 27), a z 15. júla 2004, Harbs (C-321/02, Zb. s. I-7101, bod 28).

56 — Pozri rozsudok Skoma-Lux (už citovaný, body 47 až 50).

57 — Pozri rozsudok z 5. apríla 1979, Orlandi/Komisia (117/78, Zb. s. 1613, body 10 a 11).

58 — Pozri rozsudok z 15. decembra 1994, Bayer/Komisia (C-195/91 P, Zb. s. I-5619, bod 26), a uznesenia z 27. novembra 2007, Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret a Akar/Komisia (C-163/07 P, Zb. s. I-10125, bod 36); zo 14. januára 2010, SGAE/Komisia (C-112/09 P, Zb. s. I-351, bod 20), ako aj Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Komisia (už citované, bod 42).

59 — Pozri rozsudok Bayer/Komisia (už citovaný, bod 26).

60 — Pozri uznesenie SGAE/Komisia (už citované, bod 29).

84. Všeobecný súd v prejednávanom prípade rozhodol, že omyl žalobcov „spočíva v nesprávnom výklade buď článku 102 ods. 2 rokovacieho poriadku, alebo článku 101 ods. 1 [Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu]“, pričom tieto ustanovenia nevykazujú nijakú výkladovú náročnosť.

85. Hoci je pravda, že Súdny dvor v uznesení citovanom Všeobecným súdom [61] rozhodol, že právna úprava týkajúca sa lehôt na podanie žaloby nevykazuje mimoriadnu výkladovú náročnosť, toto uznesenie sa týkalo len pravidiel počítania uvedených lehôt. Z tohto jediného uznesenia nebolo možné vyvodiť, že otázka počítania lehôt na podanie žaloby proti aktom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie uverejnených výlučne na internete je úplne jasná a nenecháva priestor na nijakú dôvodnú pochybnosť.

86. Všeobecný súd mal naopak vzhľadom na neexistenciu akéhokoľvek výslovného ustanovenia a akejkoľvek konkrétnej judikatúry týkajúcej sa pravidiel počítania lehôt na podanie žaloby proti aktom inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie uverejnených výlučne na internete vziať do úvahy všetky okolnosti prejednávaného prípadu s cieľom posúdiť podmienky konštatovania ospravedlniteľného omylu vzhľadom na právo na účinnú súdnu ochranu.

87. Všeobecný súd mal vzhľadom na nejednoznačnosť znenia článku 102 ods. 1 svojho rokovacieho poriadku v spojení so skutočnosťou, že náležitá starostlivosť, s ktorou žalobcovia podľa ich názoru mali využiť svoje právo podať žalobu, bola sankcionovaná uznesením vydaným v ten istý deň, ktorým sa rozhodlo o neprípustnosti ich žaloby z dôvodu, že bola podaná predčasne, v prejednávanom prípade uznať ospravedlniteľný omyl.

88. V dôsledku toho sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ a článku 102 ods. 1 svojho rokovacieho poriadku, keď dospel k záveru, že žaloba o neplatnosť, ktorú žalobcovia podali proti rozhodnutiu ECHA o zahrnutí akrylamidu do zoznamu identifikácie navrhovaných látok, bola oneskorená, a že táto oneskorenosť nepredstavovala ospravedlniteľný omyl.

89. Napadnuté uznesenie vo veci T-268/10 sa preto musí zrušiť a vec sa musí vrátiť Všeobecnému súdu, aby rozhodol o ostatných žalobných dôvodoch a tvrdeniach uvedených účastníkmi konania, pričom však pripomínam, že ak žaloba vo veci T-1/10 vrátenej Všeobecnému súdu bude vyhlásená za prípustnú, žaloba vo veci T-268/10 sa bude musieť zamietnuť ako neprípustná z dôvodu prekážky začatej veci.

IV – Návrh

90. V dôsledku toho navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol:

Vo veci C-625/11 P:

1. Uznesenie Všeobecného súdu Európskej únie z 21. septembra 2011, PPG a SNF/ECHA (T-268/10), sa zrušuje.

2. Vec sa vracia na konanie pred Všeobecným súdom Európskej únie.

3. O trovách konania sa rozhodne neskôr.

61 — Pozri uznesenie Nemecko/Parlament a Rada (už citované, bod 21).

Vo veci C-626/11 P:

1. Uznesenie Všeobecného súdu Európskej únie z 21. septembra 2011, PPG a SNF/ECHA (T-1/10), sa zrušuje.

2. Vec sa vracia na konanie pred Všeobecným súdom Európskej únie.

3. O trovách konania sa rozhodne neskôr.